

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. O.**, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Vídeňská 188/119d, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016, čj. JMK 16641/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2018, čj. 30 A 50/2016-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Tišnov rozhodnutím ze dne 11. 11. 2015, čj. MUTI 30883/2015, podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče. Odvolání žalovaný shora specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně zamítl.

[2] Krajský soud vysvětlil, že zpochybňuje-li žalobce poprvé až v žalobě skutkové závěry a právní posouzení obsažené v pokutových blocích a dovolává se výmazu bodů zaznamenaných na jejich základě, nelze jeho argumentaci vyhovět. V řízení o námitkách

proti záznamu bodů do evidenční karty řidiče nelze s úspěchem namítat nesprávnost záznamu bodů z důvodu existence lékařského potvrzení platného v době spáchání přestupku. Ostatně žalobce ani zmiňované lékařské potvrzení k žalobě nepřiložil; o pravdivosti jeho tvrzení se tak lze jen dohadovat. Dále krajský soud uvedl, že zákon o silničním provozu upravuje institut odečítání bodů, a proto nelze analogicky užít trestněprávní institut zahlazení odsouzení. Nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*, neboť záznam bodů do evidenční karty řidiče je přímým a předvídatelným důsledkem přestupku. Krajský soud považuje bodový systém za ústavně konformní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[4] Stěžovatel namítl, že se krajský soud řádně nevypořádal se stěžejní žalobní námitkou, podle které byly stěžovateli chybně zaznamenány body za porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (nepřipoutání se bezpečnostními pásy), neboť v rozhodné době držel platné lékařské potvrzení. Krajský soud k této námitce uvedl, že stěžovatel nespecifikoval, za jaký přestupek byl nesprávný záznam 3 bodů proveden a k žalobě nepřiložil lékařské potvrzení; toto potvrzení není ani součástí správního spisu. Stěžovatel souhlasí s tím, že lékařské potvrzení pravděpodobně nebylo ve správním řízení předloženo. Opakovaně urgoval svého tehdejšího zástupce, nechť lékařské potvrzení do správního spisu doloží, ten ho ale ignoroval. Stěžovatel se stal obětí podvodníků, kteří mu slibovali, že za nemalé finanční prostředky dokážou zvrátit odebrání řidičského průkazu.

[5] K argumentaci krajského soudu, podle které měl policistům sdělit, že má lékařské potvrzení, stěžovatel uvedl, že je právní laik. Stěžovatel je přesvědčen, že lékařské potvrzení bylo k žalobě přiloženo. Sice se mu nepodařilo dohledat elektronické podání, ale z lékařského potvrzení v elektronické podobě je zřejmé, že bylo nascanováno v době podání žaloby. Krajský soud rozhodoval na základě neúplného spisu. Krajskému soudu nic nebránilo stěžovatele vyzvat k předložení potvrzení; též při ústním jednání, bylo-li by nařízeno, by soud stěžovatele k předložení potvrzení jistě vyzval. Soud namísto toho stěžovatele vyzval, aby souhlasil s rozhodnutím bez jednání; v této výzvě uvedl, že ve spise je dostatek podkladů a neuvedl, že chybí lékařské potvrzení; stěžovatel tak měl za to, že je vše v pořádku a neměl důvod opětovně předkládat důkazy. Krajský soud pro uvedené nedostál své povinnosti náležitě zjistit skutkový stav.

[6] Stěžovatel souhlasí s tím, že jeho námitky ohledně ústavní konformity bodového systému, principu zahlazení trestu, retroaktivity ve prospěch a *ne bis in idem* jsou spíše akademické a dává na zvážení Nejvyššímu správnímu soudu, zda se těmito námitkami bude opětovně zabývat.

[7] Stěžovatel poukázal na vypořádání námitky *ne bis in idem* a namítl, že krajský soud argumentoval rozporně. Vlastnil-li stěžovatel lékařské potvrzení, nebyla splněna podmínka pro uložení sankce; tím se krajský soud nezaobíral, neodstranil tak základní rozpor mezi faktickým stavem a udělením pokuty. Je-li odebrání řidičského oprávnění realizováno na

pokračování

základě předchozího provinění, za které již byla uložena sankce, jedná se jednoznačně o porušení zákazu *ne bis in idem*.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí, vyjádření k žalobě a na napadený rozsudek. Kasační stížnost je podle něj nedůvodná.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[12] Ke kasační argumentaci, týkající se lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel k tomuto v žalobě uvedl pouze: *„Kontrolou pokutového bloku žalobce zjistil, že mu byly přiděleny 3 body za přestupek nepřipoutání se bezpečnostními pásy, ačkoli byl v době přestupku držitelem platného příslušného lékařského potvrzení a pokutu dostal a takto s ní souhlasil za to, že u sebe při řízení neměl lékařské potvrzení. Tuto skutečnost žalobcův zmocněnec v námitkách ani přes opakované urgencye žalobce neuplatnil, čímž žalobci způsobil škodu, kterou v současné době žalobce po svém bývalém zmocněnci vymáhá. V obdobném případě se Nejvyšší správní soud vyslovil tak, že správní orgán sice nemůže v rámci námitkového řízení pokutu zrušit, body však nepřidělí, pokud není postaveno zcela najisto, o jaký přestupek šlo. V daném případě šlo o souběh dvou přestupků, kdy za přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem by měl být žalobce po dodatečném předložení lékařského potvrzení liberován a pokutován tak pouze za přestupek nepředložení lékařské potvrzení z důvodu, že lékařské potvrzení při řízení vozidla neměl u sebe.“*

[13] Stěžovatel v žalobě neuvedl, že příslušné lékařské potvrzení k žalobě přikládá, a ani ho k žalobě nepřiložil; v záznamu o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu krajského soudu není uvedena žádná příloha, která by odpovídala lékařskému potvrzení. Vedle toho žalobní argumentace nebyla, jak správně upozornil již krajský soud, příliš precizní, neboť stěžovatel ani neuvedl, za který z přestupků spočívajících v nepřipoutání se bezpečnostními pásy mu byly podle něj oprávněně připsány 3 body. Naproti tomu odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečně konkrétní; krajský soud uvedl, že dva stěžovatelovy přestupky se týkaly porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a žalobci za ně byly zaznamenány tři body, popis přestupkového jednání na pokutových blocích zněl: *„řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a nevlastnil lékařské potvrzení“* a *„řidič není za jízdy připoután, lékařské potvrzení nepředložil a nevlastní“*.

Citovaný popis přestupkového jednání je jednoznačný a nezavdává pochybnosti o tom, za jaké jednání byl stěžovatel pokutován, jak tomu bylo v případě souzeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 41/2015, na který stěžovatel odkázal v žalobě. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71 (publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS): „*V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“ Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud tuto svou povinnost splnil.

[14] Povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce [30] až [32] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65 (publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS). Nemohl-li se stěžovatel skutečně ze zdravotních důvodů bezpečnostními pásy připoutat a měl-li příslušné lékařské potvrzení, neměl při projednání přestupku na místě podepisovat pokutové bloky, ve kterých bylo naprosto jasně uvedeno, že lékařské potvrzení nevlastní. Této úvahy je nepochybně schopen i právní laik. Krajský soud proto postupoval správně, nevyžadoval-li předložení lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy, a kasační námitka, podle které krajský soud rozhodoval na základě neúplného spisu, není důvodná.

[15] Stěžovatelova interpretace výzvy k vyjádření se k rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání též není správná. Krajský soud stěžovatele výzvou ze dne 8. 6. 2016, čj. 30 A 50/2016-37, vyzval, aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání a poučil ho o složení senátu, o podkladech pro rozhodnutí krajský soud nic neuváděl.

[16] Co se týče námitek o porušení zásady *ne bis in idem* odkazuje Nejvyšší správní soud, stejně jako soud krajský, na usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55 (publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS), srov. odst. [39] až [41].

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. listopadu 2019

pokračování

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu